

Издавањем Недјелом.
 Цијена:
 За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
 СТРО-УГАРСКУ (с ВОС-
 НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
 по години 6 ф., на по год.
 3 ф., на четврт године 1 ф.
 и 50 новчанића.
 За све остале земље у
 ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
 годину 20 франка, на по
 годину 10 франка, на чет-
 врт године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преплате: мање се у
 плаћеним новчанима моно-
 графички издавањима „Гл.
 Црногорац“ на Цетиње, а
 мање се и картом упућу-
 јућом на пошту у Београд,
 Дочиницку улицу у редакци-
 ју. Рукисање се неоплаћује.

За огласе издава се од
 реда по мјесец. За огласе веће
 и на дуже вријеме мање.

Прошло недјело, на велики петак у
 вече, Свекогући је обвесио наш Влади-
 јућин Дом новим добитком. На име, тај
 дан је Њезиња Бисочанство Госпођа-Кња-
 гња сретно родила кћер.

Радост ову, као и сваку другу која
 се благословом божијим издиже на узвише-
 ну Владијућу Династију црногорску, народ
 црногорски потпуно дијелећи моли се то-
 лпо Свекогућу, да под своје моћно о-
 криље узме новорођену свијетлу Књагњи-
 цу као и њене узвишене Родитеље и ци-
 јели Владијућин Дом.

Њезиња Бисочанство Госпођа-Књаг-
 ња као и Њезиња Свијетлост новорођена
 Књагњица находе се у новољеном стану.

ЦЕТИЊЕ, 18. Априла.

Од берлинског конгреса амо ушло
 је „у тјелу“ да се много збори о не-
 вјештима моћи“ ове или оне др-
 жаве, о ојму који та сфера заузима
 на овој или оној страни, о народно-е-
 кономјем превагама, о индустријски-
 јем освојењима и т. д.

Нарочито је балканско полуострво
 благодаран предмет за свакојка раз-
 лагања од ове руке. Оно је јадно већ
 све подијелено на речене сфере, тако
 да на њему не ће бити ниједне педи
 земље која себи имала срећу или не-
 срећу да спада под ову или ону сфе-
 ру. Тако је ту прије свега сфера ау-
 стро-угарска, која са својим ваздуш-
 ним границама доприре час до Ми-
 тровице час опет до Солуна, те би
 хтјела собом да обухвати цијелу за-
 падну половину балканскога полуостр-
 ва, рачунајући ту не само Босну и
 Херцеговину, него и Србију и Црну
 Гору и Стару Србију и Арбанџу. На
 онда долази опет сфера руска, која
 на себе ниште другу, источну по-
 ловину балканскога полуострва, од при-
 морне све остало на том полуострву
 што је Аустро-Угарска имала доброту
 да не увуче у своју сферу, дакле В.-
 гарску, Источну Румелију, Јадрене и
 Цариград. На пошљетку помиње се
 још и нека сфера талијанска која би
 хтјела да се простре на такозвану Ар-
 банџу и да ту захвати нешто тврде
 земље на балканском полуострву.

Ми не бисмо дошли на ту мисао
 да о овом предмету ријеч поведемо,
 да нас није, рећи ћемо искрено, неми-
 ло дирнуло објашњење које је о том
 предмету дао у Бечу изасланик цара
 руског гроф Шувалов и које смо ми
 у прошлом броју овога листа дони-
 јели.

Истина, то је била само проста
 једна новинарска вијест, која је сада
 већ у главном побједна, јер је устао
 против ње сами орган рускога мани-
 старства иностранјих дјела „Журнал
 де С. Петербург“ тврдећи да гроф Шу-
 валов као аванцизна личност није мо-
 гао оно говорити, почем његова миса-
 ја у Бечу није била политичке наравн.
 Да ли је пак гроф Шувалов као не-
 аванцизна личност онако говорно, те
 није вриједно испитивати, јер је од
 много мање важности какве мисли о том
 предмету гроф Шувалов као приватна
 личност у срцу свом и у утроби носи.

Али говорио гроф Шувалов она-
 ко или не, тек то се види, да има у
 Аустро-Угарској људи и државника,
 којима се јако допада да се тако го-
 вори, који би радо имали да се ма-
 сии тога реда одобре и одомаће сву-
 куд по свијету па и у самом Петро-
 граду, који аустро-угарске „сферице“
 операције не рачунају у царство са-
 њарија, него би хтјели да им даду
 кости и месо, да их преведу у јану,

да створе од њих предмете међунаро-
 дне реалности.

Ми смо видјели и читали већ то-
 лико пута, како се исток сматра као
 нешто пусто масло које други могу по-
 локати кад им је воља и кад се о том
 међу собом погоде. Видјели смо и ки-
 димо и данас још, како се са тихих
 страна не само тако мисли и говори
 о томе, него и да се баш ради сви-
 јем могућим начинима да би се о-
 слабила животна снага онимјем наро-
 дима, који су природним и историјским
 правом на истоку позвани да замије-
 не пропазу турску царевину. Ти који
 сматрају исток за своје наслједство,
 не по каквом праву него по голјем
 интересима моћи и освојења, радили
 су највише на томе да се развије и
 одомаћи теорија о некимјем „сферама
 моћи“ и да се провесе кроз баркан-
 ско полуострво тај баук као да на-
 роди тамошњи не могу друкчије жи-
 вјети ни остати него од милости и
 добре воље оних великих сила, ко-
 је их имају у својој сфери.

И доиста, не може се почећи да
 се у том много усјело да се тај ба-
 ук провесе кроз источне парове. У
 земљама и државама, које су иза бер-
 линског конгреса постале независне,
 једва да ће се данас моћи предузети
 и најмања стварица, а да се не зани-
 та најприје: шта ће рећи Аустро-У-
 гарска? шта ће рећи Русија? хоће
 ли им то и то бити по вољи и сла-
 же ли се то с њиховимјем интересима?

Нема сумње да је добро и намет-
 но водити рачун о интересима моћи-
 јех сусједа. Тако и треба да буде
 свудјиде гдје се води политичка реал-
 ност. Но сваки свој корак доводи и
 потпуно зависност од интереса, од до-
 бре воље и расположења својих су-
 сједа значи доиста учинити се потпу-
 но зависнијем од њих, пријећи савр-
 шено у сферу њихове моћи.

Ми смо више пута слушали и чи-
 тали: не смије се ништа предузети на
 Цетињу и у Биограду, што не ће би-
 ти одобрено у Бечу, ниште се смије
 што отпочињати у Софији што се не
 ће најприје одобрити у Петрограду.

На гдје би онда била независ-
 ност наша, кад би то стојало?

Не, то не стоји и не може стоја-
 ти! Прије свега ми одлучно одбија-
 мо од истока све такозване „сфере мо-
 ћи и интереса.“ Свака држава има у
 себи самој своју сферу моћи и та се
 не простире даље од њенога држав-
 ног плота. Код овога већ почиње сфе-
 ра моћи сусједне државе, и ова,
 ако је баш и мања бројем људи и
 простором, није мања правом стеченим
 и признатим које јој даје разлог за
 опстанак и разлог да угађа у својем
 округу својим сопственим интересима.

На истоку постале су извјесне
 самосталне и независне државе, које
 су велике силе као такве признале и
 у своје коло увеле. Кад су то учини-
 ле, онда би требало да престану оти-
 хати се о њих и увлачити их у ко-
 јекакве своје сфере, но „не помагати
 им да се ослабе и да постану инош-
 ри јевропске културе и цивилизације
 на истоку. Тражити од тихих држава
 да у свему угађају интересима оних
 великих сила које су над њима већ
 разастрле сферу своје моћи, значило
 би тражити од њих да се саме себе
 одреку и да се ни побјеђене ни по-
 корене предаду на милост и немилост
 тих сила.

Не, то се смије да буде! Исте
 државе имају исто право на само-
 стални и независни државни живот

као што га има ма која од тихих ве-
 ликих сила. Право то сувије је сте-
 чено и признато цијелом Јевропом и
 оно се не може давати нипалвијем
 друтијем обзирима. Оно у својој ано-
 лутној вриједности и вјалности има и-
 сто толику цијену као и ма чије дру-
 го право.

За то на страну са свијем „сфе-
 рама моћи и интереса.“ са свијем ба-
 учима којима би се хтјело да се а-
 плаше народи источни па да не сме-
 ју ни прјевати ни плакати без одобрења
 „свјетле.“ А коме је воља да с отво-
 реним визиром изиђе на ериједу и на-
 родима источнијем попрједко одрече
 право на опстанак, с тимјем су наро-
 ди источни у свако доба спреми да
 се мјере, на што Бог да!

У новинама читамо да је бугар-
 ски министар Стојчев пошао у Беч,
 да тамо учествује у преговорима так-
 зване „Београдске конференције.“ По томе
 изгледа, да ће ова конференција, иза
 првог свог неуспјеха, на ново прера-
 дити. Да ли ће пак овом приликом што
 парадити и до неког резултата досије-
 ти, то је тешко предсказати. О томе
 се може судити свакојак, парочито
 кад се на ум узму разни интереси
 странаца, које у овимјем преговорима
 учествују.

Ствар је у овоме. Има да се гра-
 ди велика источна жељезница, која ће
 преко Биограда везивати Беч са Ца-
 риградом и са Солуном. Од Беча до
 Пеште већ постоји жељезница. Од Пе-
 ште до Биограда саградиће се жељез-
 нница за три године и вије се отпоче-
 ло радити на том послу. Исто тако
 саградиће се за три године жељезни-
 ца од Биограда до Ниша и од Ниша
 до Врање, јер је то већ закључила
 потоња народна скупштина у Био-
 граду.

Али је велико питање: када ће
 се и хоће ли се у оштите саградити
 жељезничка пруга од Ниша преко Ни-
 рога и Софије до Сарамбеја и од Вра-
 ње до Скопља?

Без тихих свеза била би велика
 источна жељезница права хор-жељез-
 нница, јер би се код Ниша и код Вра-
 ње зарила у голу рудину и не би и-
 мала свезе ни са цариградско-шловин-
 ском ни са солун-митровачком пругом,
 дакле не би састављала Беч, Пешту
 и Биоград ни са Цариградом ни са
 Солуном. Разумије се, да се таква же-
 љезница не би могла реговати, а по
 готову она би Србију задавила и упро-
 настила.

Да се то не би догодило, саста-
 ли су се у Бечу заступници интере-
 сованијех држава да се договоре о све-
 зити источне жељезничке мреже. И то
 се воде четворна конференција.

У тој конференцији заступљене су:
 Аустро-Угарска, Србија, Бугарска и
 Турска.

Што се тиче Аустро-Угарске и
 Србије, ствар је већ да чисто наведе-
 на. Између ове двије државе скло-
 љена је у Берлину 9. Априла 1880
 жељезничка погодба, по којој Србија
 има за три године да да сагради
 пругу од Биограда до Ниша-Нарога
 и од Ниша до Врање. У исто доба
 има и Аустро-Угарска да сагради сво-
 ју пругу од Пеште до Биограда. Ср-
 бина народна скупштина под изадом Ри-
 скарског државна одобрила је ту погод-
 бу, а скупштина под данашњом вла-
 дом српском у Биограду државна одо-
 брила је погодбу, по којој Бонту има
 да сагради ове жељезничке пруге. Исто

је тако и угарско законодавно тијело
 одобрило пругу нештанско-земунску, и
 већ се с обје стране приступило к са-
 моме послу.

Дотле би ствар добро стојала. Но
 ево војављују се земне тензије што
 се тиче наставка српских жељезница
 на бугарску пругу, која би имала во-
 дити од Нарога преко Софије до Са-
 рамбеја, и на турску, која би ишла од
 Врање до Скопља.

Тога ради ово се по други пут
 састаје четворна конференција у Бечу.

Не треба да човек буде несми-
 ста, па да не очекује од ове конфе-
 ренције никаквијех поволнијех резул-
 тата. Довољно је узети у рачун ону
 изјавност којом се Бугари и Турци,
 браћећи своје праве или уображене
 интересе, ошину реченијем жељезнич-
 нијем наставцима.

Бугарима никако у главу не иде,
 да би жељезничка свеза са Србијом од
 Сарамбеја преко Софије и Нарога го-
 дила њиховимјем интересима. Њима сад
 у оштите није ни до какве жељезнице,
 и у томе може им се дати разлог, јер
 се земља њихова истом предигла од
 вјековног ропства на јој се ваља при-
 брати и ослабити прије но што би по-
 тегла да улаже силе своје у тако за-
 машинна предузећа као што су жељез-
 ннице. Но већ ако мора бити да и Бу-
 гарска има своју жељезницу, онда би
 Бугари радије градили жељезницу од
 Старе Загоре преко Трнове до Шин-
 това на Дунаву, за коју кажу да мно-
 ге више годни њиховимјем интересима,
 него ли жељезницу до Србије, на коју
 не могу никакво да се склоне. Тога
 ради Бугари су, док је у први мах
 радила четворна комисија у Бечу, сту-
 нили у преговоре с Румуњима и с о-
 вима су се потпуно споразумјели да
 ступе у жељезнички савез по коме би
 једни и други градили жељезницу до
 Шинтова и састали се код тог мјеста
 на Дунаву.

Исто тако ни Турцима никако не
 иде у главу да граде наставак од Скоп-
 ља до Врање, почем суде да би та
 свеза годила само интересима аустро-
 угарским а од чести и српским.

Што се тиче правне стране овог
 питања, оно истина постоји по бер-
 линском уговору обвеза за градњу о-
 вих пруга вако за Турску тако и за
 Бугарску, јер се Турска на то обве-
 зала још прије рата, а за Бугарску
 углавено је у самом берлинском уго-
 вору, да има примити на себе све обвезе
 турске, парочито што се тиче односа
 њенијех к „друштву источнијех жељез-
 нница“, т. ј. одбоса њенијех к пошто-
 ме Хирицу, који је, узгред буди рече-
 но, на берлинској конференцији ужи-
 вао вишу протекцију извјеснијех вели-
 ких сила него и сами источни наро-
 ди који су крв своју пролијевали за
 своју ствар.

Но и правне обвезе добијају ви-
 шу или нижу цијену према интереси-
 ма које собом обухватају.

Тако је и у овом случају. Прем-
 да јасно слово берлинскога уговора
 тражи изриједом да се има саградити
 жељезнички наставак од Нарога до
 Сарамбеја, сада се већ у Бечу како
 видимо по тамошњијех вјестима, много не
 „сепосе“ за тај наставак и пости-
 гли су се по равнодушности и нема суд-
 бини њиховимјем Хирица, дако су
 Бугари одбили своје обвезе и изјав-
 љују да не ће ни да чују за жељез-
 ничку пругу до Нарога. Сада и у Бечу при-
 чини се да ваља њавати да се по-
 стигне нешто да ваља постојати и
 да се нешто у велико пријато је Ау-

ти равнодушна су: она бацих Грка, који су остали на земљишту досељеног краљевина Грцима. Грци бегу евакуацију да не морати водити рат с Турцима при окупацији тога земљишта, рат прави или савезују, па су се повратили да им у том случају, ако их добра среба послужи те Турке одвајају, нико пребавати не може што ће посетити и иза граница које им се сада нуде. У својој одговорици на приједбе грчке, веласе силе управно евакуацију позитивно некадаше, јер што су обекале Грцима да ће вистајати око порте да им ова што преје и на миру и са досељено земљиште, то много не вриједи, а још мање вриједи што велике силе ујединошћу Грцима да имама судбина одлиједе, која би још имала остати под Турцима, што тако на страну лежи као и евакуација Грцима. Због тога је Комундуроу и одговорно да он нема шта додати својој потпуној ноћи. То ће рећи другима рјешава: Грци ће поћи с војском да заузму досељено земљиште, па ако се с Турцима земљиште ради зато прави бој (што што су сви надали да ће бити) и ако Грци у том боју побједу, онда их нико не ће моћи задржати да иду и даље преко повученијех граница у Ениру и Тесалији и да освоје све што узмогу; а ако Турцима побједу, граница цариградске конференције не гини им никакво, јер у овом случају Јевропа ће им морати помоћи да заузму што им је том конференцијом умијешано. Свакако добар рачун!

Земљиште, које Грци у Ениру и Тесалији имају да добију, износи 152 квадратна миријаметра, а становника бројиће ту око 380.000, од којих има 95.000 Муслиманова, 230.000 Грци и 55.000 Цинцара. Заједно с тим земљиштем имаће би Грци 663 квадратна миријаметра и 2.060.000 становника.

Раздраженост је у Грчкој због оваког похода ствари врло велика, и то не само у штампани него и у народу и војсци. Сви траже одлучно рат с Турцима. Сви кривца баци се на Аустро-Угарску и пребације јој се, да је она одлучијски одлучи и Енир да то надвојила и Турцима задржала, да би она сама могла доћи до мести руку на њега. Премаз аветит долази при једу, ипак не вјерујемо да би протјери аустро-угарски могао тако далеко ићи.

Грчком питању много иде у прилог покрет арбанашки, који је букују по свим крајевима гдје живе Арбанаси. Он се простира не само јужно од Шар-планине него је обухватио и горну Арбанкју и цијели косовски вилајет. Не зна се, шта је прави узрок овоме покрету, али се наводи као блиски повод то, што се познати Али-паша гуњски дао у Скопљу прогласити за кнеза арбанашког, па се порта пожурила да овај покрет за ошчењем још у клани угуши. По другима омет има се овај сукоб порти с Арбанасима, који су јој до јуна били толико вјерни и које је она као своје оруђе употребљавала, прилици тој околности, што порта немају више потребе од Арбанашке дивизије да је са свим растури и да учини крај арбанашким асирацијама као и да учини свој ауторитет међу Арбанасима. Тога ради наведен је Дервиш-паша, да Арбанасе укроти, и овај је већ имао с њима жестоких сукоба, у којима је Арбанасе парчио код Скопља савршено потпуно, те му је жагуће било да уђе у Призрен и Приштину и да ту унесави ред. Сада се спрема Дервиш-паша да удари на Павао и Гусиње и да унесави познатог Али-пашу гуњског, који се гради изван арбанашки. Ако му то пође за руком, онда ће опозиција арбанашка за највише бити сатрпа. Дервиш-паша стоји преко митрополитско-суданске железнице у вези са опшрашном кором, који је постављен на границама Енира и Тесалије да pazi на покрете Грчке. Како је тај кор сада прилично ослабљен тијем, што је из њега Дервиш-паша за своје опшрашје преза Арбанасима извакао многа одијелена, то је лако умијети да је Грцима доста одликило посао да без великог отпора и пролијевања крви уђу у Енир и Тесалију.

Францеске операције против Крушира или босне реке против Туниса већ су отпочете, и то, иако је било очекивати, с успјехом Францези, јер они су, како нам телеграми јављају, већ освојили острво Табарку и примили се Бечу. Тунишки бег оправно је протест на Грцима, по то једна да ће му што помоћи, којем су њега позвали Францези да учествује у својој евакуацији против Крушира, па он није хтео. Бегу тунишком не мало је отежан посао и тијем, што се у Цариграду просудило као да султан највероватније обисти њега на повлаку. Хајде да се види да била туђина. И ако се овај гале још није осветлило, он је ипак велику забуну учинио у Тунису, тако да је први министар бегов, Мустафа-паша, већ позвао оставку и спремио своју бегу у Мизу.

Седнице парламентарне су у Србији одложене су, и иако се настава

ти и продужити у Београду па дан 4. Маја ов.

Министар Мијаговић пошао је на одмор; његово мјесто у министарству иностраних дјела заузео је привремено Пирећанин, а оно у министарству финансије министар Гудовић. Поговара се да ће за министра финансије бити наредом Каласић. Скорбијем ће се попуњити нека мјеста у дипломатским заступствима Србије. Протаћ биће одазван из Петрограда, по не зна се још ко ће га замијенити; Хорватовић или Стојан Новаковић или Милекић. За Берави имају се на оку; генерал Протић, пуковник Хорватовић и Петровић, дојачиош заступника Србије у Букурешту. За Пензу говора се да ће поћи Мита Ракић или Стојић или Спасић.

На Царјети држала су браћа нека у Војводином бирачки збор на која се окупила мнозина народа из свих крајева Војводине ради вијећања о томе какво државно да се заузме приликом предстојећих избора за угарски сабор. О току овог вијећања доноси "Застава" овај извјештај:

Јуче на Царјети око дванаест сахата прије подне отворио је посланик ујединог среза, др Мих. Полте-Десанић, ради договора у ствари предстојећих избора савани збор бирача српске слободне народне странке. На састанку присуствоваха бирачи из свих главних средова српских. Пошто је преједник позвао скупљени збор и објаснио смјер састанка — на ово односећи се говор му допијењемо у свој опширности — при чему особито нагласак удари на значај опозиционе народне странке на угарском сабору у Будимпешти и даље на то, да је сада најважније питање, да се створи што жалве изборно кретање у корист кандидата српске опозиционе странке, којем ће народна странака на сабору угарском одлучити придолаком Романа и Саса, који се рјешили напустити досадњи наставител, — позва др Полте-Десанић, а за првог ће ади. Павла Гостовића и Мишу Дмитријевића. Пошто изабрани часници заузеше своја мјеста, узе ријеч Миша Дмитријевић, те у образложеном говору поднесе гледе питања о дискусији програма савједели приједлог:

1.) да се радња око избора прије 3 године сматра као радња на темељу већ утврђеног бенкерског програма, и да се са одобрењем на знање узме;

2.) исто тако да се ипак прикључе посланицима српске слободне странке да њиховом раду на угарском сабору са пошљедне 3 године, пошто је исти у смислу бенкерског програма;

3.) да се изјави, да се при бенкерском програму и даље остаје; и

4.) да се према томе питање програма не подергава дискусији.

Приједлог овај буде једногласно усвојен од стране скупљених бирача.

Послије овога би стављено на дневни ред питање о положају наших посланика на угарском сабору и буде усвојен приједлог:

Да посланици српске опозиционе странке заузму на угарском сабору опозициони положај према влади, не везујући се ни са једном мањарском опозиционом странком, у чему им се остављају одлучене руке с тим, да то према нашим народним потребама удесе, поглавито да слободном карактер српске народне странке отуђују.

Трећи пошљедњи предмет дневног реда био је приједлог за организацију изборног кретања. Послије подуже дебате у овој ствари буде једногласним закључком усвојен савједели приједлог: нека се ради руковођења посланичких избора избере један одбор од 10 лица из мјеста овог збора, а то је из Новог Сада, и по два лица из сваког среза, у коме се може кандидат српске народне странке поставити. Поједини срезови постављају кандидата у споразуму са овим централним одбором. Цримањем овога приједлога и одбором срединског одбора буде закључак и сам збор.

Домаће вијести.

Цетиње, 18. Априла.

— Свјетлу недељу Ускрса Христовог крвоточења овдје славећи те благе празнике по првеном пропису и народном обичају. У сјеме приказана нашоме служењу су службе и јутрња, а у св. обители опшрашје извјештејство је високопреосвештени или с. митрополит Павроу с многобројним свештенством, присуствоваха су пак Њ. Височанство Књаза, сви виши и нижи чиновници црногорски, сви знаменити младеж са постављенима својим и митрополитског народа. Први дан Ускрса, из свјетлости јутра службе бојске с јутрњом, шло се у Свјетли Двор да се Господару честита ускрсе и рече: "Христосе ускресе!" Њ. Височанство, по познатој одности својој и вјери православној, циљао је поддржави честитања с духовним у-

ми едем и сваког је гласно отпоздравно са "Вистину васкресе". Ту је у пријемном дољем салону стојала и трпеза књажевега богато овичена првеном јацима, пешчом и свакојим другим јестивом и пићем, те пошто је дошао вис. преосвештени с. митрополит са својим свештенством и благословио грцима, приступило се закуски, иако је Њег. Височанство благовољно милостиво отуђило своје честитаче извјештејем домовима, гдје су они овет један другог на измјенско походиши и ускрсе честитали.

— Јуче на вече стигао је на Цетиње г. Зуров, генерал-мајор од царско-руске свите, изасланик у извајеној мисци Његовог Императорског Величанства Цара Александра III. Г. Зуров стигао је амо у пратњи књажевљих ађутанага. Блажа Петровића и г. Ника Матановића, који су заједно са једним водом перјанима на ту циљу од Њ. Височанства Књаза изаслави. Гди одвања почасти г. Зурову као изасланику Њ. Императорског Величанства Цара Уског стигао је амо један подубатаљон војске, који стојећи упураћен пред Свјетлим Двором чинише за вријеме аудијенције прописане почасти. Дана у по дне на свечаној аудијенцији у Двору Књажевеком имао је част г. Зуров предати Његовом Височанству Књазу, у присуству г. преједника државног савјета и г. министра иностраних дјела, својеручно писмо Његовог Величанства Цара Александра III, којим јавља Његовом Височанству Господару Књазу, да је ступио на вријесто својих претеча.

Његово Височанство Књаз тровитим рјешава дао је израза дубокој жалости, у коју је Он са цијелим Домом Својим и васкољним народом црногорским погружен грозном смрћу Цара-Осолодиноца, у којем Цара Гора са својим Владоцем онаку је свога највишег добротвора, моћног заштитника и брижљивог оца, који је велиководним старењем својим за благо и напредак Црне Горе и Владујег Дома Црногорског на вјечита времена благодарношћу обавезао васкољки народ црногорски и његов Владујег Дом. Уједно је Његово Височанство Књаз дао параза своје ујерену, да у високом благовољењу и опшром старењу, које је блаженочиниши Цар указивао Црној Гори, ваља залог, да ће народ црногорски бити срећан да нађе такву вету благонаклоност и код Његовог Величанства Цара Александра III, који је с пристојном родитељским примоу и нашљедство и славне традиције свога деча.

Иако ове свечане аудијенције отиран је г. генерал-мајор Зуров у свој стан истијем почастима, којима је и допраћен био.

— У срједу на вече стигли су на Цетиње г. барон Монгаевон, францески отираник послонца на Цетиње, са својом породицом и г. барон Темел, аустро-угарски министар-резидент који се дуже времена у Бечу задржавао.

— Међу страницима, који су ово вјече стигли на Цетиње, ваходе се: г. др Милејер, уредник "Висер Алгеи. Цајтунга", и г. др Шарц, доцент географије на туновјој рудерској академији у Фрајбергу (у Саксонској), који је на парочити позив славнога географа Кинерта а под протекцијом њемачке државне владе и краљевско-саксонског министарства дошао амо, да проуча нашу стаблину с географске стране.

Телеграми „Гл. Црногорца“.

ПРИЗ, 12. Априла. — Два Јевропљанина из околине бегу тунишског увјеравају, како је исти рекао, да би се ваљало опростати Рустана посредством каквог одважног хајдука, јер је Рустан (францески заступник у Тунису) узрок свијем жалетима.

АТИНА, 12. Априла. — У митрополитској савјету јуче на вече државном војни министар Мавромихалис одлучно је настајао на том, да се у одговору грчке владе, који се данас има предати заступницима сила, даде израза удивљењу владе, што су јевропски кабинети потпуно одговорну ноту грчке владе у том смислу протумачили, као да је Грчка усвојила приједлог сила. Мавромихалис није даље хтео одуштити ни од тога, да се сад у одговорној ноти изрази чуђење, што су велике силе у својој колективној ноти кутањем прешле преко резерва и пријетаба грчких, и предлози на пошљетку да се изјави, како Грчка, која је исто тако као и велике силе склоњена на мир, као ипак њу граничну линију може примити само она, која обухвата у Тесалији Еласону а у Ениру Превезу, иако да ће Грчка сама својом силом извести оно што је одлучила берлинска конференција. Почем војни министар Мавромихалис у том министарском вијешу вије-

могао предријети с тијем приједлозима подано је оставку, коју му је краљ примио, и на његово мјесто за министар војног потпуковника Валтиноса поставио.

Одговор грчке владе на колективну ноту сада предаће се заступницима истијех сјутра, по што војни министар војни положи заклетву. У одговору изјавиће се жаљење, што силе нијесу одговориле на питање положено у ноти грчкој односно излученијех крајева.

ПРИЗ, 13. Априла. — Опроргава се глас о намјери бегу тунишског да даде убити францеског заступника Рустана.

Једна колона францеска јуче је ушла у Тунис, и венаншала је до сад ни на какав отпор продрла до Велмедека, на половини пута између границе и Кефа. Земљиште у слијед бујнијех кишна одвећ глибаво. Море велико за овај мах не доушта трупама да се искрцају на Табарку. Из Аџира јавља се да тамо Тунишци распирују буну. Трупе непотребне на обалама послате су у унутрашњост по гарнизонима. Један официр францески, чинећи извидницу, убијен је. Бег тунишки склоњо се да понуди Рустана да му стави на расположење једну компанију војника.

ПРИЗ, 14. Априла. — Брод "Сирвелан" бомбардао је јуче и разорио тврђаву Табарку. Францези су данас из јутра заузели острво. Тунишци су га напустили и отишли. Војска францеска стигла је јуче на осам километара од Кефа. Данас полази на Кеф да га опсејде.

АТИНА, 16. Априла. — Заступници странијех сила сви скупа вербалио увјерили Комундуроца, да се њихове владе исто тако као и Грчка интересују за побољшање судбине Грца искљученијех новом границом. Комундуроу одговорно да он нема ништа да дода својој пошљедњој ноти само тражи да се што прије мирним путем наведе предаја земљишта.

ОДГОВОРИ УПРАВЕ.

Г. г. Симу Тодоровићу, Васе Судишићу, Ристу Радловићу, Симу Јовановићу, Петру Мирковићу, Алексу Поповићу, Језу Самуковићу и Ристу Н. Костићу у Сарајеву. — Пријави смо на Васе погодносту пројекта на "Глас Црногора" и авет смо Вам пошљедне сласти од 1. Априла ов. г.

Књижевни огласи.

"Нобратимство"

мјесечни журнал

за књижевност и науку.

Издањо је из штапе трећа број с овим садржајем:

«Марије и Сула», pjesma од М. — «Утекла» приповјетка од Стига од Н. В. Ђорђића (српштак) — «Крвак нашг историјског развитка суда уредо с друштвеним развињем» од Г. Триз. Шкорића (српштак) — «Радичка pjesma» од Д. Ј. Илића. — «Лавски свиет» приповјетка И. С. Тургењева превела Милева Стољковићка (продужење). — «Напад на воденицу», приповјетка Емила Золе, превео М. Ђ. Милошевић (продужење). — «Историјско вјече Огаста Конта од Д. И. Нисарева, превео М. Марковић. Други чланак. — «Делетогобу кретање земље» од П. М. Станојевића (српштак). — «Књижевни преглед: (Срце и осјећаји, предавање Ср. Ј. Стојковића. Историја славјанских литературџ А. Н. Панић и В. Д. Спасовића. Десет пара, прича М. Т. Ђ. Милићевчи. Рајен ђак, историјски роман Ж. Матића.) — «Биљешко о кретању ђака». — «Некролог Триз. Шкорића».

С овим бројем, у којем има 6 табака, навирује се прва четврт нашег журнала и првене рок претплате свјена онима који су платили два динара или 1 фор. У мјесто 12 табака ми смо дали у овој четврти 16. Улазећи у другу четврт, у стању смо обећати, да ћемо доносити чешиће нових и разноврсних радова а не ћемо жалити ништа, чаме бисмо што крше задодати ише услове.

Четврти број већ је дат у штампљу и изићи ће најдале до 10. Априла.

«Нобратимство» стаје годишње 8 динара (4 фор.), на по године 4 динара (2 фор.), а на четврт године 2 дина. (1 фор.) Бројевима од прве четврти можемо још послужити.

Све поруџбене ваља слаати на потписно уредништво, улрица кнеза Милана број 7. Београд, 27. Марта 1881.

Уредништво "Нобратимства".